

Dankó Imre és a múzeumi kalauz

Muzeológia órákat hallgatni a Kossuth Lajos Tudományegyetem Néprajzi Intézetében mindig hatalmas élményt jelentett. Imre bátyánk minden félévben tartott valamilyen kurzust a témában, s mi jó páran igyekeztünk minden alkalmat kihasználni, hogy az öreg közelében lehessünk. A vizsgákat mindig hatalmas feszültség kísérte, a legtöbb hallgatónak keze-lába cimerázott, mikor az öreg dörgő hangját meghallotta. Sok esetben csupán egyetlen szót kapott a diák Imre bácsitól, azt kellett azután kidolgozni. Délszláv népeknél Hunyadi Péter barátom a "Pirin" (hegység Bulgáriában, de egyben tánc és népzenei dialektus is), míg én a "kútya" (délszláv ház) szóval lettem helyreküldve. Emlékszem 1988-ban, kis Hoppál Miska egyik alkalommal a Kalotaszeg fővárosa kifejezéssel szenvedett, mikor Kovács Győző a következő feladványt kapta:

múzeumi kalauz

Tudni kell, hogy ez egy olyan kiadvány, mely a kiállításokat kíséri. Győző barátunk azonban ezt nem tudta akkor még, így a következővel kezdte feleletét:

-Múzeumi kalauz... Múzeumi kalauz.....

..aki

Erre Imre bátyánk feje vörös lett, s ráordított a delikvensre:

-Ha azt meri mondani, aki a jegyet lukasztja, akkor megölöm itt a helyszínen!